

PRACOWNIA//ROSA

Pracownia // Rzemiosła oraz Sztuki Aktorskiej

PROWADZĄCY PRACĘ
GRZEGORZ ZIÓŁKOWSKI

Pracę współtworzą
Maciej Zakrzewski
Maria Bohdziewicz

teatr.rosa@gmail.com

2012

PRACOWNIA//ROSA

to międzyludzka przestrzeń, służąca długofalowej pracy nad sobą oraz badaniu relacji między wykształceniem a twórczością.

Praca skupia się na uważności i harmonizowaniu oddechu, ciała i głosu. Jej sercem jest jakość lekkości, poszukiwana w przepływie działań i dialogowaniu z samym sobą, otoczeniem, partnerem, grupą. Staramy się ją uobecnić w treningu i w improwizacjach, pojmowanych jako przestrzeń gry. Improwizacje pomagają zbudować pomost pomiędzy treningiem i dziedziną wyobraźni, kompozycji i kreacji. W tej domenie zjawiają się przedstawienia, powoływane do życia wspólnym wysiłkiem.

Fot. Grzegorz Ziółkowski

- Zespół s. 3
- TAZM Milczenie światła s. 5
- Acting Techniques Intensive Seminar ATIS s. 13
- Sen. Nie ma już czasu s. 15
- Teatr Rosa s. 16
- Kantyki do ukochanego. Pieśni rozłąki i tęsknoty
- Zimę goryczy naszej...
- Ołowiana kulka
- Atelier s. 25
- Przedsięwzięcie „Pieśń pomiędzy” s. 33
- Biuro Poszukiwań Teatralnych s. 36

ZESPÓŁ

Fot. (s. 3 i 4) Maciej Zakrzewski, Ksawery Szczepanik, Grzegorz Ziółkowski

GRZEGORZ ZIÓLKOWSKI – nauczyciel, reżyser, wydawca, tłumacz, autor książek *Teatr Bezpośredni Petera Brooka* (2000) i *Guślarz i eremita. Jerzy Grotowski: od wykładów rzymskich (1982) do paryskich (1997–1998)* (2007). Pracuje jako prof. UAM dr hab. w Katedrze Dramatu, Teatru i Widowisk.

W l. 1991–2001 współtworzył, a potem prowadził w Poznaniu Biuro Poszukiwań Teatralnych, w którym wyreżyserował *Monolog o martwej mniszce*, *Tańczą same* i *Rozstaje*, a w l. 1997–2003 współtworzył Międzynarodowy Festiwal Teatralny „Maski”. Pomysłodawca i organizator konferencji teatrologicznych, wśród nich „Teatr: energia i entropia” (2001). Stypendysta The British Council (1994–95), Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (1998) i Fundacji Fulbrighta (2002–03). Laureat nagrody Kapituły Miasta Poznania w dziedzinie teatru (1996), uhonorowany Medalem Młodej Sztuki „Głosu Wielkopolskiego” za reżyserską i organizacyjną działalność teatralną (1999). W 2001 r. jego publikacja *Teatr Bezpośredni Petera Brooka* uznana została przez Polską Sekcję International Theatre Institute (ITI) za teatrologiczną książkę roku.

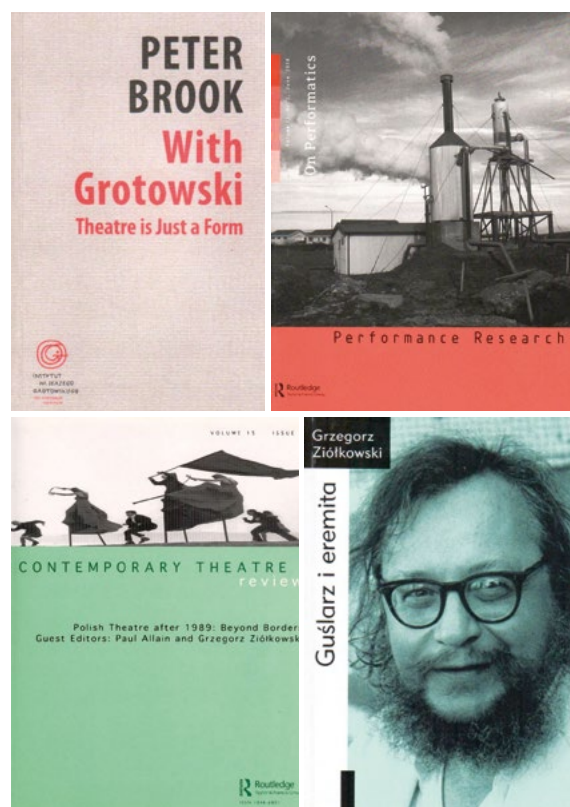
Zredagował szereg publikacji, m.in.: *Polish Theatre After 1989: Beyond Borders* – zeszyt specjalny „Contemporary Theatre Review” (razem z Pauliem Allainem, 2004) oraz specjalne wydanie „Kontekstów”, poświęconych Georgijowi I. Gurdziejewowi (2005 nr 2). W 2005 r. we współpracy z Leszkiem Kolaniewiczem przygotował do druku polskie wydanie *Sekretnej sztuki aktora. Słownika antropologii teatru Eugenia Barby i Nicoli Savaresego*. Razem z Januszem Deglerem opracował antologię: *Essere un uomo totale. Autori polacchi su Grotowski, l'ultimo decennio* (2005), wybór tekstów Tadeusza Burzyńskiego *Mój Grotowski* (2006) oraz *Misterium zgrozy i urzeczenia. Przedstawienia Jerzego Grotowskiego i Teatru Laboratorium* (2006). Współ z Georges'em Banu przygoto-

wał książkę Petera Brooka *Teatr jest tylko formą. O Jerzym Grotowskim* (2007), a z P. Allainem jej angielskie wydanie *With Grotowski. Theatre is Just a Form* (2009). We współpracy z Richardem Goughem zredagował *On Performatives* – zeszyt specjalny „Performance Research” (vol. 13, nr 2, June 2008). Obecnie z Pauliem Allainem przygotowuje specjalny numer „Polish Theatre Perspectives” *Voices from Within: Grotowski's Polish Collaborators*.

Przetłumaczył m.in. *Ruchomy punkt* Petera Brooka (we współpracy z Ewą Guderian-Czaplińską) i *Ku teatrowi ubogiemu* Jerzego Grotowskiego (red. wyd. pol. L. Kolaniewicz).

W latach 2004–09 Dyrektor Programowy Ośrodka Badań Twórczości Jerzego Grotowskiego i Poszukiwań Teatralno-Kulturowych, a potem Instytutu im. Jerzego Grotowskiego, w którym współtworzył m.in. program Roku Grotowskiego 2009, objęty patronatem UNESCO. W jego ramach był m.in. kuratorem wystawy *Proch. „Apocalypsis cum figuris” na fotografiach Maurizia Buscarino* (styczeń 2009) oraz uczestniczył w wyprawie badawczej na Haiti (luty 2009).

W sierpniu 2009 r. prowadził atelier *To the Light* – rzemieślniczy kurs dla aktorów i reżyserów z piętnastu krajów. Wcześniej zrealizował sesje warsztatowe w Armenii, Austrii, Korei Południowej, Wielkiej Brytanii i na Malcie oraz kierował pracą nad indywidualnymi etudami aktorskimi uczestników atelier *Techniques of Sources – Sources of Techniques* (2007) oraz *Suspension of Expression* (2008).

W ramach przedsięwzięcia „Pieśń pomiędzy” (2005–09) opracował miniaturę dramatyczną *Ołowiana kulka: work-in-promise* z udziałem Agnieszki Pietkiewicz. W latach 2009–11 prowadził Teatr Rosa we współpracy z Agnieszką Pietkiewicz i Maciejem Zakrzewskim. Wyreżyserował w nim miniatury dramatyczne *Ołowiana kulka* (2009), *Zimę goryczy naszej...* (2010) na podstawie *Ryszarda III* Szekspira oraz spektakl muzyczno-taneczny *Kantyki do ukochanego. Pieśni rozłąki i tęsknoty* (2011).

Zredagował tekst nowego wydania pism Konstantina Stanisławskiego *Praca aktora nad sobą* i *Praca aktora nad rolą* (przeł. Jerzy Czech), opublikowanych przez PWST w Krakowie (2010, 2011).

Od 2011 r. prowadzi Pracownię ROSA, a od 2012 Acting Techniques Intensive Seminar ATIS – rzemieślniczy kurs technik aktorskich na UAM.

MACIEJ ZAKRZEWSKI – aktor w Pracowni ROSA. Naucza technik aktorskich w Studium Aktorskim Body-Art-Fusion w Poznaniu. Występował w spektaklach Teatru Rosa: *Zimę goryczy naszej...* i *Kantyki do ukochanego* (2010, 2011). Absolwent etnologii i antropologii kulturowej na UAM. Muzyk i fotograf (Facebook: FotoTeatr Maciej Zakrzewski). W latach 2007–09 pracował w Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu, gdzie m.in. asystował Grzegorzowi Ziółkowskiemu w realizacji Atelier 2009 *To the Light*. Od 2007 r. uczestniczy w projekcie „Regula contra Regulam”, skupiającym się na teatrze i muzyce, prowadzonym w Polsce i we Włoszech. W 2012 r. asystował Grzegorzowi Ziółkowskiemu w realizacji pierwszej edycji Acting Techniques Intensive Seminar (ATIS), miesięcznego kursu dla międzynarodowego grona aktorów, studentów i praktyków teatralnych.

MARIA BOHDZIEWICZ – absolwentka wiedzy o teatrze (licencjat) i studentka mediów interaktywnych i widowisk na UAM. W latach 2010–11 uczestniczyła w projekcie Teatru Rosa „Bal. Lab”, a od jesieni 2011 r. jest związana z Pracownią ROSA. Występuje w przedstawieniu TAZM *Milczenie światła*. W 2012 r. pod opieką Grzegorza Ziółkowskiego stworzyła spektakl *Sen. Nie ma już czasu*. Pomaga w realizacji i uczestniczy w pracach Acting Techniques Intensive Seminar ATIS.

TAZM Milczenie światła

Dla Dobrochny Ratajczakowej

Przedstawienie oparte na książce Tahara Ben Jellouna

To oślepiające, nieobecne światło,
będącej literackim przetworzeniem relacji osoby
osadzonej w ciemności na 18 lat w Tazmamarcie,
ciężkim więzieniu w Maroku.

Występują Maria Bohdziewicz (Tebebt)
i Maciej Zakrzewski (Salim)

Reżyseria Grzegorz Ziółkowski

Tekst Grzegorz Ziółkowski
na podstawie książki Tahara Ben Jellouna
To oślepiające, nieobecne światło
przekład Małgorzata Szczurek
Wydawnictwo Karakter, Kraków 2008

Fragmenty *Obcego* Alberta Camusa
w przekładzie Marii Zenowicz-Brandys

Inspiracje dramaturgiczne
Złota liczba Matili C. Ghyki
Nisza światła al-Ġazālego

Fragmenty muzyczne
The Remote Viewer Coil
Quasi una fantasia Henryka Góreckiego
w wykonaniu Kronos Quartet

CISZA (fragment)

Kiedy przechodzisz ciężką próbę,
najprostsze rzeczy wydają się szczytem marzeń...

Cisza! Cisza... otula mnie...
Opada na ramiona jak łagodna dłoń...

Cisza...
Lustro, w którym odbija się dusza.
Cisza – nigdy mi nie ciąży.
Sama staję się ciszą.
Mój oddech. Bicie serca. Wewnętrzna nagość...
Moja tajemnica... Tajemnica.
W-GŁOWY-KULA-TYŁ!!!

Cisza.
Cisza nocna; zupełnie niezbędna.
Cisza, w jakiej powoli odchodzili nasi towarzysze.
Cisza: znak żałoby.
Cisza, w jakiej w zwolnionym tempie krążyła krew.
Cisza, w której słyszeć ruch skorpionów.
Cisza-opresja.

NOC

Noc.

Będzie moją towarzyszką,
światem i cmentarzem.

Noc.

Okrycie ze zmrożonego kurzu,
dywan z czarnych drzew.

Noc.

Królowa cierpienia.

Nie zapada tutaj – jest przez cały czas.

Noc – nie jest już nocą, bo nie istnieją tu
gwiazdy, księżyc ani niebo.

Noc – studnia bez dna, tunel drażony w nadziei na promień światła.

Noc – z nocy stworzone moje ciało, oddech, bicie serca,
dłonie błądzące po ścianach.

Noc – wilgotna, usmolona, brudna, spotniała, śmierdząca moczem.

Noc. Przybywa na siwym koniu...

Noc! A z nią sfora wściekłych psów.

Noc! Rzuca mi na twarz ciężki płaszcz z mokrego piachu.

Noc! Kiedy go dotykam, z palców schodzi mi skóra.

10, 10... Począwszy od nocy 10 lipca 1971 roku nie mam wieku.

ASTROLABIUM

Mój ogród jest skromny.
 Kilka drzewek pomarańczowych,
 jedno lub dwa cytrynowe,
 pośrodku studnia z czystą wodą,
 gęsta trawa,
 pokój gdzie mogę się zdrzemnąć,
 kiedy jest zimno albo pada.

Pokój jest pusty,
 tylko mata do spania,
 kołdra i poduszka.

Ściany pokrywa niebieski tynk.
 Kiedy gaśnie światło dnia, zapalam świeczkę i czytam.
 Wieczorem jem warzywa z ogrodu;
 chleb przynosi mi codziennie o tej samej porze
 stara kobieta z pobliskiej wsi.

Jestem szmerem,
 ogniem,
 słowem,

SŁOWEM-OGNIEM.

Mieszkam w myślach, które ranią.

Jestem

PRZYZRO-

-CZYSTOŚĆ!

ATIS // ACTING TECHNIQUES INTENSIVE SEMINAR

Prowadzenie: prof. Grzegorz Ziółkowski

Międzynarodowe seminarium technik aktorskich, realizowane od września 2012 r. na Wydziale Filologii Polskiej i Klasycznej UAM, to miejsce prowadzenia prac praktycznych, skupiających się na badaniu i nauczaniu podstawowych umiejętności aktorskich. Należą do nich: bycie otwartym na dialog, integrowanie działania, ciszy, dźwięku, mowy i śpiewu, oraz bezzwłoczne i precyzyjne reagowanie na impulsy płynące ze źródeł takich, jak: partnerzy, teksty, ikonografia, muzyka, przestrzeń oraz wewnętrzna sfera skojarzeń, wyobraźni i pamięci.

Prowadzone podczas seminarium prace, zakorzenione w podejściu antropologicznym, kierowane są do międzynarodowego grona studentów, artystów i badaczy, pragnących studiować aktorstwo i badać teatr, jak również do osób, które chciałyby w praktyczny i teoretyczny sposób pogłębiać swoje rozumienie ludzkiej kreatywności i ekspresji.

grzeg@amu.edu.pl
www.wot.amu.edu.pl/atis.html

Niamh Lynam-Cotter (W. Brytania). Następna strona: uczestnicy ATIS 2012 TRAP: Antigoni Barba (Grecja), Praveen Bhole (Indie), Fatoş Ece Koroğlu (Turcja), Andrea Madrid Mora (Katalonia), Ben Mastin (W. Brytania), Éva Papp (Węgry), Camille Protar (Francja), Antonio Jesus Maqueda Torres (Hiszpania). Fot. (s. 13–14) Maciej Zakrzewski / ATIS AMU

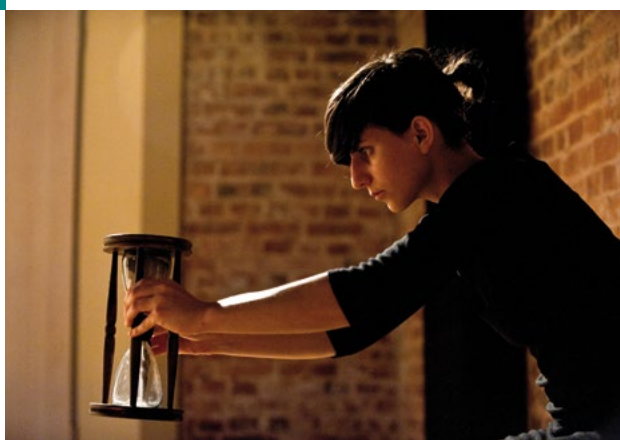
SEN. NIE MA JUŻ CZASU

Spektakl stworzony przez Marię Bohdziewicz,
pod opieką Grzegorza Ziółkowskiego

Wystąpiły: Maria Bohdziewicz, Monika Kończal,
Katarzyna Żylińska (wiedza o teatrze)
Gościnnie: Éva Papp (Węgry)

Inspiracje tekstowe i muzyczne: Wajdi Mouawad *Pogorzelsko*, Hey Faza
delta, Katarina Frostenson *Sala P*, Bożena Keff *Utwór o Matce i Ojczyźnie*,
Kronos Quartet, Kimmo Pohjonen, Samuli Kosminem *Uniko*

Prezentacja: 24 maja 2012 w ramach festiwalu „Nowa siła kuratorska”

TEATR ROSA

Przestrzeń poszukiwania identyfikacji z samym sobą, które opiera się na rzemiośle aktorskim, pojmowanym jako umiejętność odkrywania w sobie twórczej motywacji i posługiwania się podstawowymi narzędziami – ciałem, muzycznością i wyobraźnią. W pracy chodzi o aktualizowanie i ukonkretnianie takich wartości, jak: obecność, precyzja, uważność, wsluchanie.

Teatr organiczny, w którym kolejne przedstawienia wyrastają z poprzednich, rodzą się i rozwijają niczym zwierzęta lub ludzie.

Zespół w l. 2009–2011: Agnieszka Pietkiewicz i Maciej Zakrzewski (aktorzy) oraz Grzegorz Ziółkowski (reżyser, prowadzący pracę).

Przedstawienia i projekty:

- *Ołowiana kulka* (2009)
- *Zimę goryczy naszej...* (2010)
- *Kantyki do ukochanego. Pieśni rozłąki i tęsknoty* (2011)
- projekt warsztatowy „Bal. Lab” (2010–11), prowadzony przez Agnieszkę Pietkiewicz i Macieja Zakrzewskiego.

Fot. Grzegorz Ziółkowski

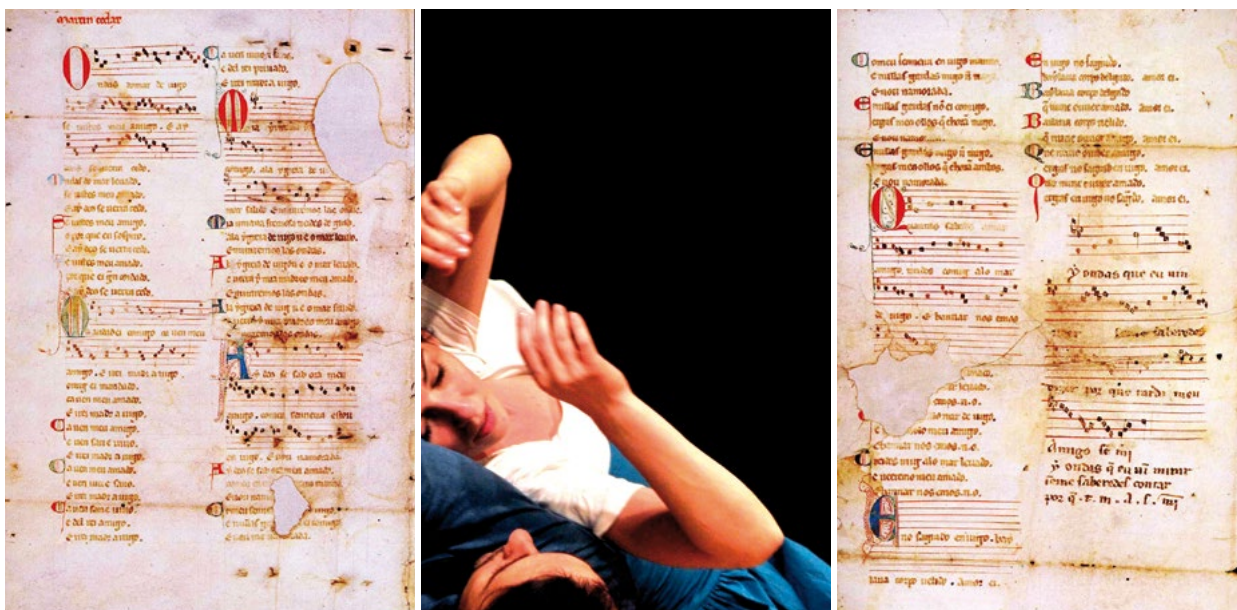

KANTYKI DO UKOCHANEGO: PIEŚNI ROZŁĄKI I TĘSKNOTY

Spektakl śpiewany i tańczony, osnuty wokół średniowiecznych pieśni samotności. Obecny w nich, przesycony emocjami, kobiecy głos dociera do nas niczym nawoływanie z otchłani czasu. Uwodzi i porusza. Napędza nasze ciała, przyspiesza obieg krwi.

Podstawę spektaklu stanowi zbiór siedmiu *Cantigas d'amigo* – miłosnych pieśni kobiecych, śpiewanych w średniowieczu w języku galicyjsko-portugalskim. Znane są słowa około pięciuset z nich, jednak jedynie w przypadku sześciu zachowała się notacja muzyczna. Utwory z nutami, przypisywane Martinowi Codaxowi, rybałtowi z XIII w., przetrwały na pergaminie, który odkryty został w 1914 r. Tzw. rękopis Vindela zawiera co prawda zapis siedmiu pieśni, ale jedna pozbawiona jest notacji, a w przypadku innej nuty są niekompletne. Rękopis ten wykorzystano do oprawy ostatniego dzieła Cyclerona *O powinnościach*, i dzięki temu przetrwał. Mamy zatem szansę usłyszeć te pieśni dzięki strzępom, zachowanym jakby przez przypadek... Czy rozbrzmiewają wbrew słowom filozofa: „Winniśmy uwolnić się od wszelkich niepokojów ducha, by w naszych sercach panowały spokój i cisza”?

Fot. (s. 17–18) Grzegorz Ziółkowski

Ai ondas que eu vin veer

O fale, które oglądać przychodzę,
powiedzcie mi proszę,
dlaczego mój ukochany pozostaje beze mnie?

O fale, na które patrzeć przychodzę,
wyjaśnijcie mi proszę,
dlaczego mój ukochany pozostaje
beze mnie?

Kochana siostró, chodź ze mną
do latarni w Vigo, gdzie wzburzone jest morze
Będziemy patrzeć na fale

Sprzeczną z cnotą jest wszelka rozkosz zmysłowa.
Tym bardziej zasługują na potępienie ci,
którzy uważają, że usuną tę sprzeczność,
jeśli cnotliwość połączą z rozkoszą tak,
jakby skojarzyli z człowiekiem bydlę.

ZIMĘ GORYCZY NASZEJ...

Fot. Grzegorz Ziółkowski

Partnerska miniatura dramatyczna mówiąca o zerwaniu, zbrukaniu i poszukiwaniu godności; wyznaczająca pole między ufnością i manipulacją.

Miniatura oparta na fragmencie *Ryszarda III* Szekspira (tłum. M. Słomczyński, R. Brandstaetter), w który wplecione zostały pieśni średniowieczne: *Quen na virgen groriosa*, *Rosa das rosas* i modlitwa *Nenbre-sse-te*.

OŁOWIANA KULKA

To wyznanie i wyzwanie. Śpiew, szloch, szept i skowyt.
 Upadek i podniesienie, prowokacja i policzek.
 To wydobywanie z mroku niepamięci, niewiedzy, odrzucenia.
 To wsłuchiwanie się w pomruki tajemnicy.

W miniaturze rozbrzmiewają fragmenty tekstów: J. Tuwima, T. Manna, J.M.G. Le Clézio, H.Ch. Andersena, F. Nietzschego, C. Churchill i H. Müllera; a także średniowieczne kantyki, lament południowowłoski i współczesna pieśń koreańska.

Ołowiana kulka stanowi rozwinięcie pracy z l. 2007–09.

Fot. (s. 20–24) Maciej Zakrzewski

Ołowiana kulka

Ołowiana, bo cięży.
 Kulka, bo się przetacza.
 Pojawia się w lewej komorze,
 w palcu serdecznie pukającym się w czoło,
 w prawej półkuli.
 Wyjść – nie chce...
 Ołowiu nie sposób przekuć, można zeń odlać – serce.
 Kulka nie kula, bo tkwi w lufie przytkniętej do skroni,
 a nie przytroczona do stopy.
 Załatwia sprawę sprawnie, raz na zawsze.
 Ołów to ból – kulka ciężko wzdycha.
 Kulka nie kuleczka, bo aż tak blisko nie jesteśmy,
 chociaż pulsuje mi w żyłach,
 w stopie
 desperacji i spokoju
 Ołowiem kuleje we mnie.
 Kulko, kulo, kuleczko
 – wznieś za mnie toast z ołowianej mgły.

ATELIER

Rzemieślniczy kurs, skierowany do międzynarodowego grona aktorów i reżyserów, prowadzony był w Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu i w Brzezince w l. 2007–09. Grzegorz Ziółkowski, w asyście Agnieszki Pietkiewicz, kierował pracą nad indywidualnymi etiudami aktorskimi uczestników atelier *Techniki źródłowe – źródła technik* (2007) oraz *Zaniechanie ekspresji* (2008).

Zara Antonian (Armenia), 2009. Fot. (s. 25–32) Maciej Zakrzewski

Atelier 2009 *To the Light*

Podczas atelier *W stronę światła* (8–31 sierpnia 2009), kierowanego przez Grzegorza Ziółkowskiego, skupiliśmy się na świetle – jego źródłach, znaczeniach oraz na tym, jaki wywiera ono na nas wpływ.

Temat potraktowany został dosłownie w pracy z różnymi rodzajami oświetlenia, jednocześnie światło stanowiło motyw przewodni etiud aktorskich. Szukaliśmy klarowności poprzez precyzję działań oraz rozświetlenia, dbając o przestrzeń pracy.

Uczestnicy pochodzili z: Argentyny, Armenii, Australii, Brazylii, Chin, Francji, Hiszpanii, Iranu, Kolumbii, Kraju Basków, Meksyku, Niemiec, Rumunii, Włoch i USA.

Niuans i Lighthouse

Program atelier *To the Light* obejmował trening, improwizacje i opracowanie indywidualnych scen na bazie tekstu i pieśni. Odbyły się zdarzenia: spotkania-w-pieśni, biegi nocne, wyprawy do macecznika i do Ostrowiny. Zaprezentowano materiały filmowe, a w wykładach podejmowano temat rzemiosła aktorskiego.

Pierwszy etap – *Niuans*, czyli szukanie subtelności w dyscyplinie – zakończył się prezentacją prac wszystkich uczestników. Po nim realizowana była w mniejszej grupie druga faza: *Lighthouse*, która objęła pogłębienie etiid, łączenie ich w sekwencje, otwieranie na nowe możliwości poprzez improwizacje i pracę z partnerem. Różne warianty scen zaprezentowane zostały kilkakrotnie w ostatnim tygodniu przedsięwzięcia.

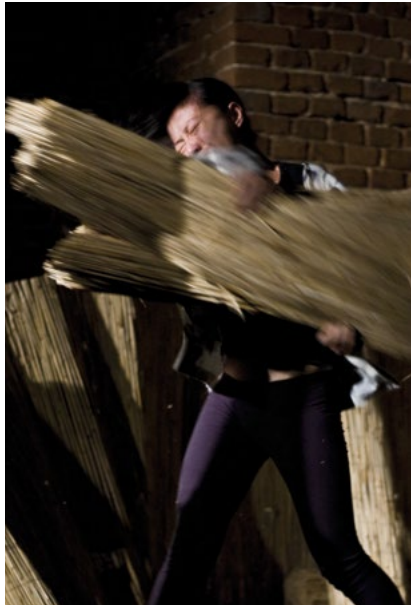
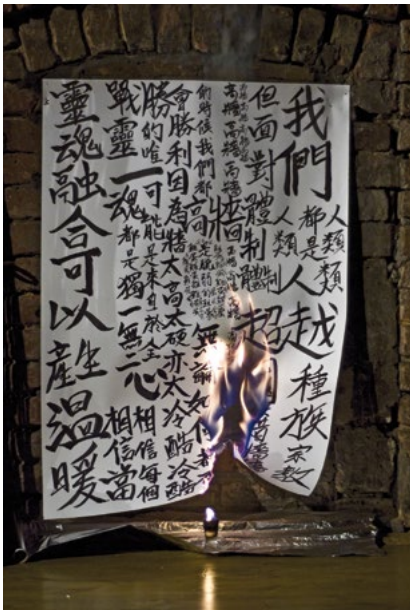

Narine Grigorian (Armenia), 2009

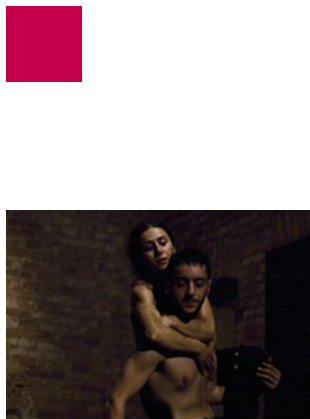

Nikki Rydon (Australia)

Sim Fong Zoe Lai (China)

Zara Antonian (Armenia) i Alejandro Alonso Bazús (Hiszpania)

Solange Bonfil (Argentyna) i Matthias Brunner (Niemcy)

Agnieszka Pietkiewicz i Mohammad Faraji (Iran)

Claudio Santana Borques (Chile), 2008

Ji-Yu Kim (Korea), 2008

PRZEDSIĘWZIĘCIE „PIEŚŃ POMIĘDZY”

Zainicjowane zostało przez Agnieszkę Pietkiewicz i Grzegorza Ziółkowskiego w kwietniu 2005 r. W l. 2007–09 praca, mająca charakter szkolenia, prowadzona była w Brzezince koło Oleśnicy, leśnej siedzibie Instytutu im. Jerzego Grotowskiego.

Brzezinka. Fot. Grzegorz Ziółkowski

Work-in-promise

Publiczny aspekt pracy stanowiła miniatura *Ołowiana kulka: work-in-promise*, której zarys powstał w 2007 r. na UAM w Poznaniu. W 2008 r. do prac dołączył Maciej Zakrzewski. *Ołowiana kulka: work-in-promise* (2007–09) wykonywana była w Brzezince, m.in. w ramach festiwali „Otwarcia” (2008) i „Linia wschodnia” (2009).

Sala Światła w Brzezince, 2008. Fot. Maciej Zakrzewski

Fot. Maciej Zakrzewski

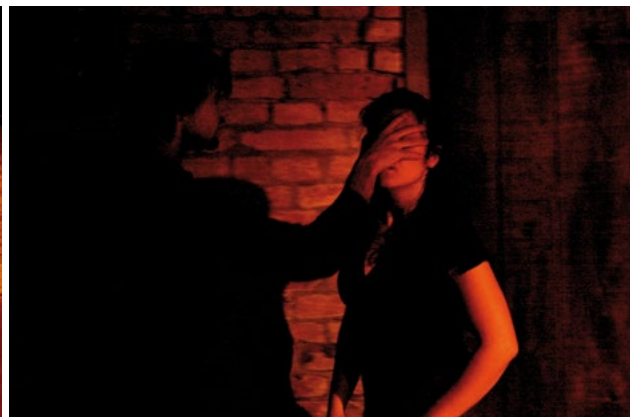
Praca warsztatowa

W ramach przedsięwzięcia „Pieśń pomiędzy” odbyły się sesje warsztatowe w Anglii (2005), Korei Południowej (2006, 2007), na Malcie (2007), w Armenii (2008) i Austrii (2009). Poprowadzono także szereg warsztatów dla polskich studentów.

Klasztor w Geghard, Armenia 2008. Fot. Grzegorz Ziółkowski

W październiku 2008 r. zrealizowany został w Brzezince projekt „Dzień Promień”, skierowany do młodych ludzi zainteresowanych teatrem. Oprócz pracy warsztatowej zaprezentowano etiudy teatralne studentów UAM i spektakl *Trzy siostry i brat*, stworzony przez Agnieszkę Pietkiewicz (reżyseria), Magdalenę Mróz, Paulinę Pacię, Adriannę Szczepkowską i Macieja Zakrzewskiego (aktorzy), pod opieką Grzegorza Ziółkowskiego.

Trzy siostry i brat, Brzezinka 2008. Fot. Barbara Urbańska

BIURO POSZUKIWAŃ TEATRALNYCH

Powstało jako laboratorium teatralne w 1991 r., z inicjatywy Iwony Gutowskiej, Jarosława Siejkowskiego (obecnie Teatr Biuro Podróży) i Grzegorza Ziółkowskiego, wcześniej pracujących w Teatrze im. Alberta Tison w Żninie. Po rocznej pracy warsztatowej zaprezentowany został w Ośrodku Teatralnym „Maski” w Poznaniu spektakl *Do Damaszku* wg pierwszej części dramatu Augusta Strindberga.

W czerwcu 1994 r. odbyła się premiera *Monologu o martwej mniszce* wg opowiadania Gustawa Herlinga-Grudzińskiego. W przedstawieniu wystąpiły Joanna Potaman (później Gontarz) oraz Agnieszka Kaczmarek (obecnie Walczak).

W r. 1997 powstał koncert pieśni średniowiecznych *Cantigas*.

Następny spektakl, *Tańczą same*, kompozycja pieśni, działań i tekstów, stworzony został w l. 1997–98, jako odpowiedź na tragiczną śmierć Andrzeja Rzepeckiego, aktora Teatru Biuro Podróży. Wystąpiły w nim: Joanna Gontarz, Iwona Gutowska i Agnieszka Kaczmarek.

W pracy nad ostatnim przedstawieniem, *Rozstaje* (1999) wg *Do Damaszku*, uczestniczył Piotr Rogaliński.

W 2001 r. teatr zakończył działalność.

Tańczą same, 1999. Fot. Bogusław Biegowski

Teatr to działanie z premedytacją,
by pozbyć się premedytacji.
To miejsce, w którym nie ma się
gdzie schować.

Monolog o martwej mniszce. Fot. Bogusław Biegowski. Cantigas. Fot. Grzegorz Ziółkowski

Rozstaje, 1999. Fot. Bogusław Biegowski

Tańczą same i Rozstaje, 1999. Fot. Bogusław Biegowski